

добност. Физическата суровост на героитѣ му се смекчава отъ минорния тонъ, който хвърляше обилни краски на лиричностъ и романтика върху образа. Така : Фламбо, Коминиусъ, Македонски оживяваха като герои и благородници.

Съ каква голѣма любовъ Б. Андреевъ играеше Македонски. Той много обичаше този герой на Вазова и въ играта му винаги личеше едно задоволство. Какво красиво намираше артистътъ въ епизодичната роля на Македонски? По своитѣ физически данни героятъ напълно се покриваше съ физиката на артиста. Суровостта, естествената грубост, героическиѣ пози, духовититѣ и патетични фрази — всичко това даваше доста материалъ за овладяване, и на артиста лесно допадаше ликътъ на Македонски, който Богомилъ Андреевъ бѣ много вѣрно доловилъ, въ чисто Вазовски стилъ. И така го изнасяше. Македонски-Андреевъ имаше по-много външни багри и по-малко душевни вълнения. Той обогатяваше „живота“ си още — макаръ и съ грубичкъ, но съ първично свежъ и соченъ хуморъ. Така фигурата на Македонски се изрѣзваше ясно и добиваше характеръ на Вазовъ герой, на достоенъ хъшъ, на емигрантъ, на добродушенъ и наивенъ революционеръ съ неотмѣнния патосъ и слѣпа вѣра въ близката свобода на родината.